

Sortir del laberint

written by Pau Miserachs | 16 d'abril de 2020

Sánchez s'ha posat a clamar per marxar tots junts pel camí constitucional, recordant que la unitat d'Espanya és intocable. Les reticències, el clima anticatalà i la llei del "trueque" dels anys preconstitucionals segueixen vives, transformant els problemes jurídics en problemes polítics. Però la política catalana segueix supeditada al territori judicial.

L'any 1978, el senat espanyol no admetia cap disposició addicional a la Constitució que no garantís el predomini d'aquesta sobre els furs per impedir la fugida de territoris. Per aquesta raó excepte el reconeixement anterior de la Generalitat res no es va avançar en el temes dels drets de Catalunya.

Manuel Fraga que el 1976 es presentava com l'ariet del franquisme i després com l'home fort que podia superar la feblesa del govern Suárez (Declaracions Sábado Gráfico, 14 Octubre 1978), exigia un govern fort considerant Suárez era indefinible i podia fer fracassar la democràcia. El seu afecte pel franquisme es va veure en la negociació dels Pactes de la Moncloa de 1977 que només va subscriure en part.

El Partit Popular deia que creia en el començament d'una nova època que superaria el règim personal anterior si podien fer-se amb el poder, amb proposta d'edificar un nou Estat i la millora de la vida social, proposant com a política de màxims una fórmula regional d'organització territorial de l'Estat. Però Suárez amb el seu centrisme de conversos dins de la UCD va reduir aquella dreta a la oposició.

El PSOE, per la seva banda treballava per construir una alternativa com resposta a les necessitats reals i d'acord amb la seva responsabilitat històrica, segons deien. La proposta

principal era la superació del mode de producció capitalista, la socialització dels medis de producció i distribució, en lloc d'acomodar el capitalisme a una simple reforma que va ser el que va acabar fent en arribar al govern.

Preconitzaven la societat socialista autogestionària, nacionalitzacions necessàries, en una democràcia socialista a més de la construcció d'una societat sense classes. Però aquest socialisme va quedar en els papers de la seva Declaració de principis. Les classes i les desigualtats van seguir existint.

Però el que no es va superar va ser el patriotisme folklorista que afeblia la vida democràtica, i el socialisme que va substituir UCD en el poder després del cop de 1981 es va quedar en un simple reformisme que no tenia res a veure amb el sentit socialista de viure que obliga a protegir la dignitat humana, aprofundir les llibertats i lluitar contra les desigualtats..

La divisió i l'enfrontament de comunitats i pobles que ha caracteritzat Ciutadans a Catalunya no és nou avui. Ja ho va intentar Martin Villa promovent les Cases Regionals com a trinxera pro espanyola, en lloc de fomentar el desig de viure constructivament i respectar els drets nacionals de Catalunya. Però els altres catalans i l'encertada política del PSUC li van espatllar l'operació espanyolista de Catalunya.

Han passat els anys, i la situació actual demostra però, que ens continua dividint la incomprensió històrica, com escrivia Felip Solé Sabarís a l'Opinió Socialista (Portaveu del PSC) el Juliol de 1981. Però l'Estat si sabia de Catalunya el resultat de les seves recaptacions fiscals d'impostos directes i indirectes i de la importància de subordinar la política catalana..

Encara veiem que quedaven per aclarir les idees polítiques i socials de l'economia i la civilització per fer polític de

progrés per a tots i totes. A dia d'avui, el PP com dirien els clàssics "no enmendalla", i els socialistes segueixen perduts en el laberint de les solucions i dels projectes.

Catalunya, per la seva banda, segueix a l'espera de la unitat estratègica de les seves forces polítiques per la represa de l'exigència de fer el camí per la sortida del laberint espanyol.